

Maria Arnal i Marcel Bagés: una claror que enlluerna

Pol Rifà fa una crònica sobre el concert inaugural del Mercat de Música Viva de Vic d'aquest any, on Maria Arnal i Marcel Bagés van presentar algunes de les noves cançons acompanyats per David Soler a la guitarra i les Tarta Relena

Maria Arnal i Marcel Bagés van estar acompanyats per David Soler a la guitarra i per les Tarta Relena durant l'actuació al Mercat de Música Viva de Vic. | Josep M. Montaner Fontarnau

El Niño de Elche deia sobre *45 cerebros y 1 corazón* que era una «trobada que transitava per la memòria que suposa el silenci, la llum, la mort, la foscor, la veu i la vida». El disc amb què debutaven Maria Arnal i Marcel Bagés parlava de la memòria com una manera de comprometre'ns amb el present. No només amb la necessitat de lluitar contra l'oblit sinó per alertar-nos de les absències davant d'un món que ens desprotegeix del dolor. Avui, i pensant en la pandèmia, el dolor ja no ens és aliè sinó que existeix i el percebem contínuament. I el necessitem cantar com també ho fem a la vida.

A l'espera de la publicació del seu segon disc, Arnal i Bagés van presentar algunes de les noves cançons en el concert inaugural del Mercat de Música Viva de Vic. Ho feien acompanyats per David Soler a la guitarra i per les Tarta Relena. Un duet que també reivindica la música vocal i que la proclama com una tramuntanada. Després de sentir-les tot té un color més viu. Amb *El cant de la Sibil·la* les tres veus van amplificar la intensitat profètica d'aquest cant gregorià que anuncia la fi del món. «La lluna no darà claror / i tot lo món serà tristor». Era com sentir el foc crepitant, era com si les seves veus fossin pedra fogueira que ens poguessin escalfar. Abans, però, en un registre completament diferent, dues noves cançons -*Milagro i Ventura*- servien com a expansió inicial de la combinació entre la música electrònica i la cadència plaent d'Arnal. També van

estrenar *Tras de ti*, una cançó que fa tentines entre els melismes i els sons distorsionats del sintetitzador. I finalment, *Fiera de mí* que es pot imaginar com aquella cançó que íntimament es balla amb els cabells a la cara i amb *leds* i neons de fons.

A l'espera de la publicació del seu segon disc, Arnal i Bagés van presentar algunes de les noves cançons en el concert inaugural del Mercat de Música Viva de Vic. Foto: Josep M. Montaner Fontarnau

La posada en escena de Maria Arnal i Marcel Bagés va ser sòbria i enlluernadora al mateix temps. Blanc sobre negre i llum contra fosc. Una estètica pròpia juntament amb la presència de diverses atmosferes, des de l'ambient místic fins a la transgressió. Tot i això, des del seu inici, Maria Arnal i Marcel Bagés sempre han reivindicat més una politització que no pas una estetització de la seva música. O en tot cas no pretenen que una es subordini a l'altra. I dic politització pensant més enllà del contingut de les lletres, ja que d'alguna manera la seva música apel·la a la transformació dels llenguatges artístics i polítics.

L'experimentació que es pot entreveure amb Maria Arnal i Marcel Bagés, doncs, no es limita al terreny musical sinó que travessa el projecte artístic del duet. L'etiqueta de música experimental és poc concreta si només es pensa en sintetitzadors i en els *loops* de la guitarra i de la veu. L'aposta per l'experimentació és en tot el conjunt, sobretot perquè juguen amb la simultaneïtat: dins de la tradició hi ha la modernitat i viceversa. És així com la voluntat del duo és la de situar-se fora de les coordenades habituals, apostant per la impuresa en el fet d'ajuntar registres diferents. Tot això dona lloc a una música que no és estanca sinó que busca el contrast, que prefereix ajuntar la fricció i l'harmonia abans que fer-se previsible.